

UNIVERSITATEA

SÂMBĂȚĂ, 3 DECEMBRIE 2022, 19:00
SUPERLIGA, ETAPA A XIX-A
STADIONUL „ION OBLEMENCO”, CRAIOVA

FCU

IUBEȘTE ȘTIINȚA, FII OLTEAN, OCUPĂ-ȚI LOCUL ÎN „VULCAN”

Astăzi jucăm pentru istorie, pentru oraș, pentru comunitate, pentru tot ceea ce ne unește. Astăzi joacă Universitatea Craiova cu cealaltă echipă din oraș.

Dacă îți cunoști cu adevărat clubul, cu trecutul și istoria lui, cu succesele și suferințele lui, cu ambițiile și speranțele lui, astăzi este despre și pentru tine.

Ne vedem pe stadion să iubim la unison, să ne strigăm pasiunea, să trăim alb-albastru, să ne bucurăm de o nouă seară magică alături de toți ai noștri.

DENIS BENGHA:

**„Noi vom
da totul
pe teren
sâmbătă,
sperăm
că și fanii vor
face la fel”**

La 17 ani, **DENIS BENGHA** are deja trei prezențe în tricoul Universității. În contextul accidentării nefericite a căpitanului Nicușor Bancu, Denis a apărut pe teren în partida de la Ploiești cu Chindia și este posibil să-l mai vedem și în meciurile viitoare. O bună ocazie să aflăm mai multe despre puștiul născut la Severin, care a mai încercat tenis de masă, înot și șah, până să se hotărască să rămână la fotbal.

Salut, Denis. Spune-ne mai multe despre tine și copilăria ta. Care sunt cele mai frumoase amintiri de când erai mic, ce alte pasiuni în afară de fotbal aveai?

Bună ziua! Sunt fericit că am avut o copilărie frumoasă și plină de surprize plăcute. Cele mai frumoase amintiri sunt momentele petrecute cu familia, cu cei dragi. Am avut mai multe pasiuni și aici pot enumăra tenisul

de masă, șahul, înotul, dar, în cele din urmă, am ales să rămân cu fotbalul.

Apropo, te-am întrebat de copilărie, deși ai doar 17 ani. Încă te mai simți copil sau fotbalistii devin adulți mai repede vrând-nevrând?

Am 17 ani și 5 luni, nu mă mai consider un copil. Mă consider adult. Cred că de la vârsta de 16 ani, de când am făcut pasul către prima echipă a Universității Craiova, m-am maturizat foarte mult. Mi-am propus să mă integrez cât mai repede și am reușit.

Te-ai născut și ai crescut la Severin, localitate care nu are de mult timp o echipă de fotbal competitivă. Ți se pare că e foame de fotbal în oraș? Cu ce alte echipe ți s-a jucat la Severin pe care-i cunoști, în absența unui club local reprezentativ?

M-am născut și am crescut la Drobeta-Tur-
nu Severin. Da, cred că le-ar prinde bine severinenilor o echipă competitivă. În momentul de față, în oraș nu există o formație care să

se ridice la un nivel competițional puternic, dar majoritatea locuitorilor din oraș susțin Universitatea Craiova. Așa mi s-a părut mie, având în vedere că au venit mereu în număr mare când Știința a jucat pe „Municipal”.

Spuneai într-un alt interviu că exersai adesea cu mingea în spatele blocului, ajutat de tatăl tău. Cât de mare e pasiunea pentru fotbal în familia voastră?

În familia noastră, pasiunea pentru fotbal se moștenește din tată în fiu. Chiar dacă tatăl meu nu a avut un sprijin la momentul respectiv, pe mine m-a sprijinit și mă sprijină în continuare să ajung să joc fotbal la cel mai înalt nivel.

Din același interviu am dedus că ai avut o relație specială cu Bogdan Vătășoiu, antrenor la grupele noastre de juniori. Ce ți-a plăcut la Bogdan și cum te-a influențat el pozitiv și ajutat, mai exact?

Am avut o relație foarte specială și aceasta durează și în prezent. Domnul Bogdan Vă-

Două drumuri: iubire și fericire sau ură și suferință. Haideti să mergem pe primul!

Dacă un extraterestru ar vizita Pământul pentru prima oară și v-ar întreba ce este fotbalul, ce i-ați răspunde? Noi i-am spune că este în primul rând un joc, o întâlnire cu prietenii, o punere în practică a ideii de echipă, de colaborare și de conexiune cu ceilalți. Apoi am concluziona că fotbalul este iubire. Și, dacă extraterestru ne-ar întreba mai departe, "dar iubirea ce este?", i-am spune tot despre fotbal. Despre toate seriile acelea în care am fost cu prietenii și nu a contat atât rezultatul, cât faptul că am simțit aceleași emoții, fie pozitive fie negative, la unison. Iubirea, dragul nostru extraterestru, înseamnă, în fond, conexiune emoțională indiferent de natura acelor emoții.

Și am spera ca extraterestru să fie satisfăcut cu această explicație. Să-i placă, să-și facă o imagine frumoasă despre oameni și activitățile lor, să se simtă, dacă se poate, în natura lui extraterestră, un pic mai fericit decât era înainte de conversație. Să ne fie recunoscător pentru tot ceea ce i-am împărtășit și a aflat.

Am fi avut și varianta să-i spunem că fotbalul este o bătălie, un mod de a-ți învinge adversarii, de a te ridica deasupra altora, de a te separa, izola, tribaliza. Am fi putut să-i spunem despre cum unii suporterii urăsc alte echipe sau pe alți suporterii, pentru că da, unii din păcate o fac. Și, cel mai probabil, am fi avut apoi un extraterestru trist. Sau furios. Sau dezgustat. Sau altele opuse fericirii, în orice caz, dar și opuse ideii de frumos din noi.

Știm că adversarii noștri de astăzi urăsc Universitatea Craiova și pe suporterii ei. Dar, în același timp, știm și că e o idee foarte neinspirată să te concentrezi pe ura altora față de tine. Riști să le răspunzi la fel și să devii tu însuși acel extraterestru căzut în furie sau dezgust. Ce sens ar avea?

Vă propunem ca astăzi să fie o zi despre ce iubim: fotbalul, Știința, anumiți jucători, anumite locuri pe unde trecem în drum spre stadion, prietenii sau rudele cu care mergem la meci, mirosul ierbii proaspăt tunse de când ajungi în tribunele Oblemenco, vuietul tribunei, realizările tehnice de pe teren și tot așa. Asta e partea bună la iubit și în special la iubit fotbalul și Universitatea Craiova: că, atunci când îți propui să faci o listă despre asta, vei avea sentimentul că nu se mai termină. Și acela e un sentiment bun, credem noi. Fie că e victorie azi, fie că nu, important am zice că este să ne facem nouă înșine serviciul de a ne concentra pe tot ceea ce iubim și cât mai puțin pe tot ceea ce ne displace sau ne creează disconfort. În fond, ar fi absurd ca oricine să vină la stadion ca să fie mai nefericit decât era înainte să facă acest drum. Hai, oltenii! Hai cu bucuria!

jitoarea m-a ajutat enorm cu sfaturi și a fost mereu gata să fie alături de mine. Cel mai important: „Muncește și fii serios în tot ceea ce faci, deoarece doar așa o să ajungi unde ți-ai propus”.

Cât de important crezi că este pentru un junior să muncească și poate chiar să sufere, pentru a ajunge un fotbalist de top? Tu câte ore aloci fotbalului pe zi și cât distracțiilor sau prietenilor? Dar școlii?

Cred că cel mai important lucru pentru un junior este să se dăruiască complet pentru a ajunge un fotbalist de top. Având în vedere programul încărcat pe care îl am, având și două antrenamente pe zi, timpul meu se petrece în marea majoritate pe terenul de fotbal.

Apropo de prieteni, mai ai prieteni apropiați care nu joacă fotbal profesionist? Dacă da, cât de greu e să păstrezi aceste relații, având în vedere că deseori, când ei sunt la joacă, tu ești la muncă?

Nu, deoarece acești prieteni s-au pierdut în timp. Nu am putut să aloc atât de mult timp lor.

Cât de important e pentru un puști să fie zi de zi în vestiarul Universității Craiova? Cum te tratează fotbalistii mai experimentați din echipă? Ai zice că ai o relație mai apropiată cu vreunul din ei?

Este ceva foarte important pentru mine, pentru că îmi demonstrez mie că am muncit și am crezut în mine. Eu consider că sunt tratat la fel cum sunt tratați toți ceilalți colegi, adică bine. Pot spune că am o relație frumoasă cu toți coechipierii.

Spuneai că jucătorul tău preferat este Nicușor Bancu. Ce-ți place la el și ce ai simțit atunci când ai aflat că s-a accidentat grav?

Da, Nicușor Bancu e jucătorul meu preferat, îl admir mult. Îmi place ambiția sa, faptul că nu renunță niciodată. Am fost foarte trist în momentul în care am aflat de accidentare, deoarece știu, ca orice fotbalist, cât de dificil e să treci prin asta. Dar Nicu e un luptător și

sunt convins că va reveni alături de noi mai repede decât ne-am fi așteptat.

Tu întâmplător joci chiar pe postul lui Nicu. Ai jucat mereu fundaș stânga sau în banda stângă? Crezi că ai face față și pe alt post?

Până acum am jucat doar fundaș stânga, dar mereu am făcut toată banda și am fost destul de ofensiv. Având în vedere că sunt foarte ambițios și dornic să joc, cred că da, pot evolua pe aproape orice post.

Apropo de alte posturi. Ce impresie îți face jocul lui Bogdan Vătăjelu, care, deși stângaci, de la revenirea la Universitatea joacă mai mult în partea dreaptă? Cât de dificil crezi tu, ca fotbalist, că e să faci ce face el?

Am o impresie foarte bună despre jocul lui Bogdan, evoluează la fel de bine pe ambele posturi. Nu cred că îi este atât de dificil, deoarece face antrenamente speciale pe fiecare post pe care urmează să joace.

Cum ți se pare Mirel Rădoi ca antrenor și ce simți că ai învățat până acum de la el?

Mirel Rădoi este un om foarte ambițios. Nu-i place să piardă și își dorește enorm să facem rezultate bune. Am învățat de la el că nu contează vârsta sau experiența. Atâta vreme cât avem ambiția, spiritul, sacrificiul și dorința de a câștiga, totul e posibil.

Urmează un meci cu cealaltă echipă din Craiova. Ce înseamnă el pentru tine și colegii tăi și cum crezi că se va desfășura partida?

Da, chiar dacă este un meci cu cealaltă echipă, nu putem spune că e unul ușor. Trebuie să dăm totul pe teren, să ne autodepășim. Dacă facem asta, cu siguranță îi vom bate și a patra oară consecutiv.

Un mesaj pentru suporterii care vor citi acest meci înainte de derby-ul local.

Noi vom da totul pe teren, sperăm ca și voi să faceți același lucru în tribune. Forza Știința!

Seara magică a renașterii oficiale a Științei și cum o putem retrăi astăzi

Vă mai amintiți acest șut? A fost primul semn cert al renașterii, pentru că a adus primul trofeu după 25 de ani de suferință. Astăzi, suntem ceea ce suntem și pentru că Gustavo a găsit plasa pentru prima oară, în acea seară minunată de mai. Trecuseră cinci ani de la revenirea Universității Craiova în fotbal, în 2013. Atunci, clubul de fotbal Universitatea Craiova se reînscrisa în competiții, după ce aproape 20 de ani nu fusese reprezentat oficial în fotbalul românesc. În acei ani tulburi, între 1994 și 2013, mai multe echipe și-au arogat dreptul de continuatoare ale Științei. Au făcut-o însă fără acordul oficial al deținătorilor mărcii Universitatea și, mai ales, fără performanțe notabile pentru fotbalul craiovean.

Și apoi a venit seara despre care vorbim, posibilă grație uneia dintre cele mai spectaculoase și mai memorabile linii de atac din istoria recentă a primei ligi de fotbal: Mitriță, Băluță, Gustavo. Cei trei și-au pus decisiv

amprenta și pe finala în sine. La primul gol, Mitriță a pasat decisiv pentru Gustavo, care a finalizat cu un șut bine plasat, lângă bară. La cel de-al doilea, Gustavo l-a lăsat pe Băluță singur cu Căbuz după o lansare perfectă, iar Alex i-a pasat în fața porții celui alt Alex, lui Mitriță, pentru un 2-0 care avea să fie scorul final. În tribune, peste 20.000 de fani olteni exultau și un „oleeee, ole, ole, oleeee / Știin-țaaa, Știin-țaaa!” răsuna, cu ecou cu tot, pe străzile și străduțele de lângă Arena Națională.

Acea seară a fost în primul rând despre ei, despre voi, despre zecile de mii de olteni din tribune și despre sutele de mii care au văzut meciul la televizor. A fost o seară de vis în care am umplut drumurile patriei ca pe vremuri, cu coloane nesfârșite de mașini, toate cu steaguri la geamuri și la oglinzi, toate cu pasageri care au făcut lungul drum către capitală, apoi către casă, plutind parcă pe un nor de speranță și emoție. A fost o seară în care

mulți dintre noi am simțit că mult discutata renaștere a Științei s-a produs inclusiv în mod simbolic, pentru că în sfârșit și-a accesat, iarăși, propria măreție. A fost seara în care am zguduit vechea ierarhie și am luat pe merit ce știam deja că e al nostru: statutul de forță fotbalistică a României, adică ceva chiar și mai important decât acea Cupă a României. Mult-așteptatul campionat nu a venit încă, din păcate, însă a venit certitudinea că Știința va fi mereu o echipă temută și respectată în egală măsură.

Astăzi, Știința joacă împotriva unui club care pare că răsuflă din greu, sub greutatea propriilor eforturi de a copia în fel și chip ceea ce legea le interzice să copieze: identitatea unei echipe emblematice a României și a Olteniei. Astăzi, alături de voi, sperăm să repetăm isprava aceea din mai 2018 și să luăm din nou ce e al nostru: statutul de forță a Olteniei și a României. Vă așteptăm alături de noi!

UNIVERSITATEA – FCU ÎN CIFRE

Doar învingători

- De la înființarea clubului oaspete, în 2017, Universitatea și FCU s-au întâlnit de trei ori. De fiecare dată a câștigat Universitatea, iar FCU a marcat doar o dată, din penalty. Toate cele trei întâlniri au avut loc în sezonul regulat.
- 4 titluri de campioană a României, 8 cupe ale României și o supercupă are Știința în palmares. Toate trofeele au fost obținute înainte de dizolvarea Clubului Sportiv, în 1994, sau după reînființarea acestuia din 2013. De partea cealaltă, FCU nu a reușit nicio performanță notabilă, în cei 5 ani de existență.
- La 19 milioane euro e cotelat lotul Universității, ca valoare totală, iar al oaspeților la circa 10 milioane. În ceea ce privește valoarea medie estimată a jucătorilor, Știința conduce cu 650.000 la 295.000.
- Cel mai bine cotelat fotbalist din lotul Universității este Andrei Ivan (2 mil euro). Acesta s-a născut la Moreni, dar e la Universitatea de la 16 ani, oltean prin adopție deci. De partea cealaltă, Samuel Asamoah este cotelat la 850.000 euro. Acesta s-a născut în Togo, dar a făcut junioratul în Belgia și a fost mulți ani titular în prima ligă belgiană, până la venirea în România.
- Ambele echipe înscriu mai mult în repriza a doua, conform statisticilor. Dacă la Universitatea golurile pe segmente de joc sunt în general distribuite relativ egal, la FCU surprinde faptul că au înscris 41% din goluri în primul sfert de oră al reprizelor secunde disputate.
- Atacanții ambelor echipe au dezamăgit până acum. Universitatea are 22 de goluri marcate în 17 partide, iar FCU 17 marcate

în 18 meciuri. Dintre cele 17 goluri ale oaspeților, 5 au fost reușite de Andrea Compagno, transferat între timp la FCSB, unde a reușit de asemenea să înscrie de 7 ori.

- Mirel Rădoi și Nicolò Napoli s-au mai întâlnit o dată din calitate de antrenori, pe când primul antrena pe FCSB, iar italianul pe Politehnica Iași. Echipa lui Rădoi s-a impus atunci cu 2-1, în deplasare.